

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka (przewodniczący)

SSN Robert Stefanicki (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania U. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
z udziałem M. D.

o składki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 października 2025 r.,

zażalenia odwołującej się Spółki na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 19 września 2024 r., sygn. akt III AUa 736/23,

1. oddała zażalenie;

**2. wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym
pozostawia do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym sprawę.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 19 września 2024 r., sygn. akt III AUa 736/23, Sąd
Apelacyjny w Gdańsku – w sprawie z odwołania U. Spółki z o.o. z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy z
udziałem P. spółki z o.o. w B. – uchylił zaskarżony apelacją organu rentowego

wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 21 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI U 1244/22, i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Apelacyjny przedstawił, że decyzją z dnia 25 kwietnia 2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy ustalił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia zdrowotne oraz kwoty składek z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia u płatnika składek U. Sp. z o.o. dla M. D. Odwołanie od tej decyzji złożył płatnik składek. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem (nazwanym postanowieniem) z dnia 21 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI U 1244/22, uchylił zaskarżoną decyzję i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy (pkt 1) i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bydgoszczy na rzecz Spółki kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2). Sąd Okręgowy ustalił, że zaskarżona decyzja została doręczona wyłącznie płatnikowi składek. Nie została natomiast doręczona zleceniobiorcy (decyzję wysyłano na adres płatnika składek przy ul D.). W aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych brak jakiegokolwiek dowodu doręczenia zainteresowanemu również jakichkolwiek wcześniejszych pism. Według Sądu Okręgowego ukraiński pracownik płatnika składek jest stroną postępowania. Postępowanie w niniejszej sprawie toczyło się od początku bez udziału ubezpieczonego tj. M. D. z przyczyn leżących po stronie organu rentowego, który nie zawiadomił go skutecznie o żadnej czynności: nie doręczono decyzji o wszczęciu postępowania (art. 61 § 4 k.p.a.), nie zawiadomiono o możliwości składania wniosków dowodowych, strona nie miała możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem i nie doręczono decyzji. Organ rentowy nie wskazał aktualnego adresu do doręczeń dla zainteresowanych. Doręczenie na adres płatnika składek było nieprawidłowe. Według Sądu Okręgowego przesłanie odwołania jednej ze stron bez doręczenia decyzji ubezpieczonemu jest przedwczesne, a prowadzenie całego postępowania przed organem rentowym bez udziału strony pozostaje rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.

Według Sądu Apelacyjnego rozpoznawana sprawa nie mieści się w katalogu spraw, w których sąd pierwszej instancji - zamiast orzec co do istoty, co jest zasadą w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych - uchyla zaskarżoną decyzję organu rentowego i przekazuje mu sprawę do rozpoznania. Przepis art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. stanowi bowiem, że jeżeli decyzja nakładająca na ubezpieczonego zobowiązanie, ustalająca wymiar tego zobowiązania lub obniżająca świadczenie, została wydana z rażącym naruszeniem przepisów o postępowaniu przed organem rentowym, sąd uchyla tę decyzję i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Stanowisko Sądu Apelacyjnego wynika z jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który uznaje, że art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. w ujęciu przedmiotowym odnosi się do nieznacznej ilości spraw rozpoznawanych przez sądy ubezpieczeń społecznych i nie obejmuje spraw dotyczących określenia podstawy wymiaru składek. Rzadko się bowiem zdarza, aby organ rentowy nakładał na ubezpieczonego „zobowiązanie”- (możliwe, że chodzi tu o zwrot nienależnego świadczenia), a jeszcze rzadziej, aby „ustalał wymiar tego zobowiązania”. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że ubezpieczony co do zasady występuje w roli świadczeniobiorcy, a nie zobowiązanego. Także ostatnia z kategorii spraw dotycząca „obniżenia świadczenia” jest problematyczna. Nie dość, że sytuacja tego rodzaju występuje sporadycznie - wiąże się bowiem tylko z przypadkiem, w którym ubezpieczony dostał już świadczenie i wtórnie jest ono obniżane - to jeszcze, a może przede wszystkim, niejasne jest wyróżnienie w art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. kategorii „obniżenia świadczenia” i pozostawienie poza jego zakresem spraw dotyczących „przyznawania świadczeń” - czyli tych, które dominują statystycznie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2022 r., II UZ 31/22, LEX nr 3491361; z dnia 23 listopada 2022 r., II UZ 44/22, LEX nr 3556446; z dnia 6 czerwca 2023 r., II UZ 18/23, LEX nr 3567539; z dnia 13 grudnia 2023 r., II UZ 14/23, LEX nr 3646727). Nie budzi także wątpliwości, że płatnik składek w prowadzonych przez organ rentowy z urzędu sprawach o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek nie ma statusu ubezpieczonego, a więc nie jest spełniona przesłanka podmiotowa stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Zgodnie z art. 476 § 1 pkt 2 k.p.c. za ubezpieczonego uznaje osobę ubiegającą się o: świadczenie z

ubezpieczeń społecznych albo emeryturę lub rentę; ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, jego zakresu lub wymiaru składki z tego tytułu; świadczenia w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych; świadczenie odszkodowawcze przysługujące w razie wypadku lub choroby pozostające w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji. Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej. Służbie Celno-Skarbowej, Państwowej Straży Pożarnej, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Ochrony Państwa, Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r., I USKP 130/21, LEX nr 3433258; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2023 r., II UZ 20/23, LEX nr 3607019; 6 czerwca 2023 r., II UZ 17/23, LEX nr 3566105). Wobec tego nawet w przypadku, gdy decyzja dotycząca określenia podstawy wymiaru składek zapadnie z rażącym naruszeniem prawa (także procesowego), nie jest możliwe jej uchylenie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżona w sprawie decyzja, którą organ rentowy określił podstawę wymiaru składek oraz kwotę składek na obowiązkowe ubezpieczenia zdrowotne zleceniobiorcy z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia u płatnika składek U. spółka z o.o., nie mieściła się w katalogu decyzji, wobec których możliwe jest wydanie orzeczenia na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Ponadto brak doręczenia decyzji zleceniobiorcy nie ma znaczenia w kwestii dopuszczalności stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, gdyż jego orzeczenie nie odnosiło się do tego, co było przedmiotem sprawy – Sąd ten zaniechał zbadania materialnej podstawy roszczenia.

W zażaleniu na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego płatnik zarzucił naruszenie (błędne zastosowanie) art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 477^{14a} k.p.c. przez uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przy zniesieniu wyłącznie postępowania sądowego, mimo iż nieważnością dotknięte było postępowanie administracyjne, a „zaskarżone decyzje nigdy nie zostały doręczone zainteresowanym”.

Żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, a ewentualnie, gdyby Sąd Najwyższy uznawał to za możliwe przy odpowiednim stosowaniu art. 398¹⁶ k.p.c. - o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji pozwanego, a także o obciążenie pozwanego kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez odwołującego w niniejszym postępowaniu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie organ rentowy wniósł o oddalenie zażalenia oraz o zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawane w niniejszym postępowaniu zażalenie nie jest uzasadnione.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym przy rozpoznawaniu zażalenia wniesionego na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Sąd Najwyższy bada tylko i wyłącznie prawidłowość zastosowania art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. (w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych także art. 477^{14a} k.p.c.) i nie rozpoznaje żadnych innych zarzutów merytorycznych (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 25 października 2012 r., I CZ 143/12, LEX nr 1265545; 29 kwietnia 2015 r., IV CZ 3/15, LEX nr 1678970; 20 maja 2015 r., I CZ 44/15, LEX nr 1747843; 21 maja 2015 r., IV CZ 10/15, LEX nr 1730602; 5 marca 2025 r., II UZ 49/24, LEX nr 3844529; 25 marca 2025 r., II UZ 57/24, LEX nr 3854796; 1 kwietnia 2025 r., II UZ 51/24, LEX nr 3847522). W szczególności ocena Sądu Najwyższego nie dotyczy prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego. Dlatego też kontroli wynikającej z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. podlega wyłącznie to, czy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie rozpoznano istoty sprawy albo, czy wydanie wyroku kończącego spór wymagałoby przeprowadzenia przez Sąd odwoławczy postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.), bądź czy nie doszło w tym postępowaniu do nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że za przyczynę wydania w sprawie wyroku kasatoryjnego Sąd Apelacyjny uznał nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.). „Nierozpoznanie istoty sprawy” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

polega na poprzestaniu na błędnym przyjęciu przez sąd pierwszej instancji przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie (prekluzja, przedawnienie, potrącenie, brak legitymacji, prawo zatrzymania itp.) albo na zaniechaniu zbadania (w ogóle) materialnej podstawy żądania, niezbadaniu podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia albo całkowitym pominięciu merytorycznych zarzutów pozwanego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22, z dnia 17 kwietnia 2008 r., II PK 291/07, LEX nr 837059). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.) polega też na nierozpoznanu przez sąd pierwszej instancji sprawy w zakresie objętym decyzją organu rentowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2007 r., III UK 20/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 264 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2017 r., III UZ 2/17, LEX nr 2254783). Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w tych sprawach jest bowiem wyznaczony w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601), a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego, określonego zakresem odwołania od decyzji organu rentowego do sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2020 r., III UK 387/19, LEX nr 3224737 i powołane tam orzecznictwo).

Zdaniem Sądu Najwyższego, należy podzielić konstatację, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy w wyżej przedstawionym rozumieniu tej przesłanki uzasadniającej wydanie wyroku kasatoryjnego. Sąd Okręgowy, poprzestając na zastosowaniu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. i uchyleniu na podstawie tego przepisu zaskarżonej w sprawie decyzji organu rentowego oraz przekazaniu sprawy temu organowi do ponownego rozpoznania, zaniechał zbadania materialnoprawnej podstawy żądania wyartykułowanego w odwołaniu wniesionym przez żalącą się od tej decyzji, a w konsekwencji tego nie rozpoznał sprawy w zakresie objętym decyzją. Wykorzystanie przez ten Sąd instytucji przewidzianej w art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. było z kolei oczywiście błędne, jeśli zważyć na charakter decyzji wydanej przez organ rentowy, a zwłaszcza na jej adresata, którym była żaląca się. Również w tym zakresie Sąd Apelacyjny słusznie odwołał się do utrwalonego już orzecznictwa, z którego jednoznacznie wynika, że uchylenie

decyzji organu rentowego na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. możliwe jest jedynie wówczas, gdy dotyczy ona „ubezpieczonego” (przesłanka podmiotowa), a przy tym jest decyzją nakładającą na niego zobowiązanie, względnie ustalającą wymiar tego zobowiązania lub obniżającą świadczenie (przesłanka przedmiotowa), a zatem nie może dotyczyć płatnika składek w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdy organ rentowy wydaje z urzędu decyzję ustalającą podleganie ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek oraz kwotę (kwoty) tych składek i obowiązek ich uiszczenia z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym (a tego dotyczyła decyzja organu rentowego wydana w sprawie w odniesieniu do żalącej się). Płatnik składek nie jest bowiem objęty zakresem tego przepisu, w związku z czym nawet w przypadku, gdy decyzja zapadnie z rażącym naruszeniem prawa (także procesowego), nie jest możliwe jej uchylenie w sytuacji, gdy jej przedmiotem jest podleganie ubezpieczeniom społecznym i obowiązek uiszczenia składek z tego tytułu (zob. trafnie powołaną przez Sąd drugiej instancji uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2023 r., III UZP 5/23, LEX nr 3571900, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r., I USKP 130/21, LEX nr 3433258 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 3 września 2020 r., II UZ 12/20, LEX nr 3225191; 4 października 2022 r., II UZ 31/22, LEX nr 3491361; 23 czerwca 2022 r., I USK 343/21, LEX nr 3455688; 8 grudnia 2022 r., II UZ 34/22, LEX nr 3521796; 20 września 2023 r., II UZ 20/23, LEX nr 3607019).

Już więc tylko wyżej zaprezentowana argumentacja potwierdza prawidłowość – zgodność z art. 386 § 4 k.p.c. – rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Sądu drugiej instancji. Niezależnie od tej argumentacji Sąd Najwyższy zauważa także, że nie ma racji strona żaląca się, zarzucając, iż Sąd Apelacyjny zakwestionował status zleceniobiorcy wykonującego pracę na rzecz żalącej się jako strony postępowania. Jak wynika bowiem jednoznacznie z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd ten określił status zleceniobiorcy jako zainteresowanego w sprawie w rozumieniu art. 477¹¹ k.p.c. Wypada zatem podkreślić, że zgodnie z art. 477¹¹ § 2 zdanie pierwsze k.p.c. zainteresowanym jest ten, czyje „prawa i obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy”, co wyraźnie wskazuje na pośredni skutek decyzji dla sfery prawnej takiej osoby. Nie chodzi tu więc o przypadki, w których już z samej decyzji wynika dla niej prawo lub

obowiązek. Zainteresowany ma interes prawny w uzyskaniu określonego orzeczenia sądowego, jeżeli decyzja organu rentowego kształtująca sytuację prawną strony danego materialnoprawnego stosunku ubezpieczenia społecznego wpływa na jego prawa i obowiązki, choć nie wynikają one bezpośrednio z tej decyzji (zob. postanowienia z dnia 28 czerwca 2016 r., II UZ 18/16, LEX nr 2111410 oraz z dnia 14 czerwca 2017 r., II UZ 23/17, LEX nr 2338036). W nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażano pogląd, że art. 477¹¹ k.p.c. sam przez się nie podnosi zainteresowanego do roli strony. Przepis ten określa jedynie osoby mogące mieć charakter strony (§ 1), a do tego, by ten status rzeczywiście uzyskały, nieodzowny jest formalny akt procesowy. W wypadku zainteresowanego, który nie został skutecznie zawiadomiony przez organ rentowy o toczącym się postępowaniu administracyjnym, niezbędne jest zaś zawiadomienie go przez sąd o toczącym się postępowaniu (§ 2 zdanie drugie). Takiego zawiadomienia powinien jednak dokonać sąd pierwszej instancji, gdyż jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przekształcenia podmiotowe w sprawie mogą odbywać się jedynie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, co dotyczy także zawiadomienia zainteresowanego o toczącym się postępowaniu.

Z tej przyczyny art. 477¹¹ § 2 zdanie drugie k.p.c. nie ma (bo nie może mieć) zastosowania w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2018 r., I UK 128/17, LEX nr 2495972 i powołane tam orzecznictwo). Spostrzeżenie to dodatkowo potwierdza natomiast prawidłowość rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, gdyż to właśnie Sąd Okręgowy powinien rozważyć ewentualny udział zainteresowanego w toku ponownego postępowania w sprawie i stosownie do wyników tych rozważań podjąć odpowiednie działania procesowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2023 r., II UZ 25/22, LEX nr 3459207). Biorąc pod uwagę właściwy przedmiot zaskarżonej w sprawie decyzji organu rentowego, Sąd pierwszej instancji powinien także rozważyć, czy zleceniobiorca wykonujący pracę na rzecz żalącej się ma faktycznie status zainteresowanego w sprawie, czy też status innej osoby, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona przez żalącą się decyzja. Osoba, wobec której organ rentowy stwierdza istnienie więzi ubezpieczeniowej, nie jest bowiem jedynie zainteresowanym, ale podmiotem, którego prawa lub obowiązki

zależą od rozstrzygnięcia sprawy, czyli „inną osobą, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja”, o której mowa w art. 477¹¹ § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2023 r., II USK 165/22, LEX nr 3454482).

Należy też stwierdzić, że sąd rozpoznaje odwołanie od decyzji tej strony, która wniosła odwołanie. Realizuje to prawo do sądu odwołującego się i co do zasady nie może być wyłączone przez niemożność skutecznego doręczenia zainteresowanemu decyzji, której przedmiot obejmuje podstawę wymiaru składek i kwot składek, wysłanej zainteresowanemu na adres wskazany przez płatnika składek. Tym bardziej że decyzja ta została wydana w interesie zainteresowanego. To powoduje, że nawet niedoręczenie decyzji zainteresowanemu nie może być uznane za wadę tej decyzji, a ponadto – z przyczyn wcześniej podniesionych – nie ma znaczenia w kwestii dopuszczalności stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Chodzi bowiem o to, że organ rentowy w okolicznościach faktycznych ustalonych w sprawie nie wydał indywidualnej i konkretnej decyzji w tym zakresie w odniesieniu do konkretnego zainteresowanego (lecz wyłącznie w odniesieniu do żalącej się), a przecież tylko taka decyzja, co zostało już wcześniej podniesione, stanowi warunek *sine qua non* zastosowania szczególnej regulacji z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.

Zasada koncentracji i unifikacji kosztów procesu (art. 108 § 1 k.p.c.) jest ściśle związana z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania (art. 98 § 1 k.p.c.). Kierunek rozstrzygnięcia o roszczeniu procesowym w orzeczeniu kończącym postępowanie w danej instancji determinuje bowiem treść postanowienia o kosztach procesu. Decydujące znaczenie ma zatem wynik procesu, rozumiany jako rozstrzygnięcie o całości sprawy, a nie wynik jego poszczególnych etapów. Podobne jest *ratio legis* art. 108 § 2 k.p.c., stanowiąc wyjątek od art. 108 § 1 k.p.c. Ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach procesu ma charakter akcesoryjny względem roszczenia procesowego, dlatego Sąd Najwyższy nie zawarł w postanowieniu rozstrzygnięcia o kosztach procesu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, pozostawiając je sądowi powszechnemu.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[a.ł.]

